

Resebrev - oktober 2011. St. Louis, Mississippi & paus för seaQwest!

Gateway Arch, Saint Louis

I Saint Louis är det Gateway Arch, ribs och blues som gäller. Och vi lyckades pricka "top of the line" för alla tre! Tillsammans med vännerna Al och Dawn hyrde vi bil och körde de tio milen ner till St. Louis för just detta. Och fick ännu en av dessa kristallklara dagar för färden upp i Gateway Arch. Bågen symboliserar porten västerut, är designad av Eero Saarinen och stod klar 1965. USA:s högsta monument som mäter 192 meter, både högt och brett. Med en sorts små gondoler tar man sig upp till toppen och får en fantastisk utsikt, genom små fönster, över staden och Mississippi River. Här finns också ett museum över expansionen västerut. Innan vi kikade på det hade vi sett en film från Louis & Clark´s strapatser att ta sig fram i dessa vildmarker bland indianer och över oländiga bergskedjor ända bort till USA:s västkust. En expedition som tog 2,5 år under svåra förhållanden.

Utsikt över stadens centrum

Och rakt ner! Observera skuggan från bågen.

Al hade kollat upp innan och tog oss på en lång promenad genom St. Louis till Pappy´s Smokehouse. Och visst var det värt att gå så långt! Pappy´s öppnade så sent som 2008 och har sedan dess årligen utsetts till "best ribs in St. Louis". Dessutom nummer 3 i hela USA!

Underbart gott och som långväga gäster, från New York respektive Sverige, visste man inte hur väl man ville behandla oss. Vi gick därifrån med famnen full av t-shirtar och deras egen goda bbq-sås.

Dawn, Al & Bosse njuter av goda ribs

Dagen avslutades förstås med blues. På BB´s blues, jazz & soups var det "Rondo Memorial", en kväll till minne av Rondo Leewright, Saint Louis störste bluessångare. Banden avlöste varandra och vi bjöds på härlig stämning av flera duktiga artister, bland annat en gudabenådad 19-åring. Det blev sent innan kapten körde hem oss till båtarna i Grafton.

Artisterna avlöste varandra, vår favorit var bara 19 år!

Efter några dagar i marina, med umgänge med andra seglare och jobb med det aldrig sinande båtunderhållet, skulle vi ut på Mississippi River. Tillsammans med Another Dawn gav vi oss av i gryningen, en kall och magiskt vacker morgon, de 13 Nm ner till första slussen. Där hade man tekniska problem och vi fick vänta tre timmar innan vi var igenom. Lite stressande då man har en lång dagstripp framför sig. Men nu skulle det bli åka av! Trodde vi. Efter bara någon distans leddes vi in på en kanal för ytterligare 13 Nm till ny sluss, den sista längs Mississippi.

Där gick det fort och sen! I nästan 10 knop forsade vi fram i Huckleberry Finns kölvatten nedför floden. Det finns inte många ställen för oss småbåtar att stanna på under resan ned längs Mississippi så målet för dagen var Hoppie´s marina, dit vi kom sent den dagen. Lite lagom lurigt att vända och lägga till medan vattnet rusar söderut i 3-4 knop. Allt gick bra och vi kunde förtöja vid en av Hoppie´s pråmar. För det är vad marinan består av.

Några gamla rostiga pråmar att knyta fast vid, bensin och diesel för den som behöver, ett par sittgrupper och allsköns skräp. Inga faciliteter men marinan drivs sedan evigheter tillbaka av ett par som kan allt om floden. Fran, marinadamen, höll skepparmöte och berättade om var vi kunde ankra, vad man bör se upp med och hur man hanterar strömmen när det är dags att svänga av från Mississippi, ovärderlig kunskap!

Hoppie´s marina längs Mississippi River, bara några pråmar

Det är ödsligt och vackert längs floden. Mississippi är ganska bred och kantas av sandstränder, skogar med träd i alla höstens färger, en del kalkstensklippor och här och där en ful fabrik. En hel del grenar och stockar följer med vattnet så det gäller att se upp. Våra dagar på floden var i strålände sol och med lätta vindar, något vi var väldigt glada för. Många tidiga morgnar med otroligt vackra gryningsstunder. Vi skulle inte vilja ha vinden emot oss i denna ström.

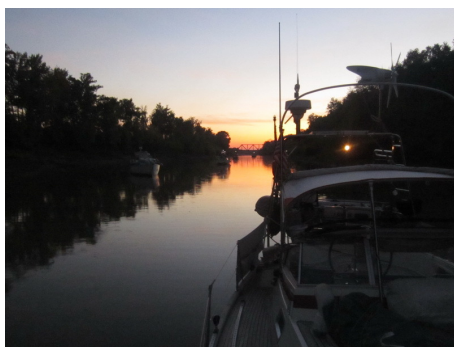

Kalkstensklippor med lustiga former

Varje gång vi möter en pråm, eller rättare sagt en bogserare med ett antal pråmar framför sig, blir sjön alldeles som tokig i 15 minuter efter mötet. De kör för fullt och gör 5-7 knop framåt mot strömmen och har mängder med hästkrafter. Möter man dem i en kurva skall man se till att vara i innerdelen. Som mest har vi sett en bogserare som knuffade fram 36 bastanta pråmar i bra fart! En 42-fots motorbåt slog runt och sjönk förra veckan vid ett möte där något gick snett så det gäller att se upp.

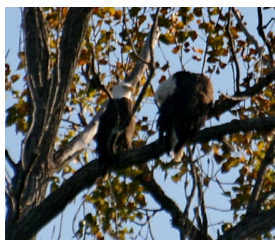

Det blir grov sjö med vågor bakom dem!

Skymning på vår ankarplats

Nästa natt kunde vi gå in i en liten biflod och förtöja vid en sluss. Ljuvligt lugnt. På nätterna är det kallt, runt 10 grader, men dagarna är som svensk sommar när den är som allra bäst. 25-30 grader, strålande sol, inte ett moln och en ljummen bris. Perfekt! De två sista nätterna ankrade vi, först i en liten kanal och sedan i själva Mississippi, långt ut åt sidan där en stenvall skyddade mot strömmen. Båda gångerna med dubbla ankare vilket fungerar perfekt. Oavsett ström och vind ligger båten parkerad där man lagt henne.

Djurliv längs floderna; örnar (bald eagle), blå häger och till slut dök det även upp sköldpaddor!

En sista timma på Mississippis vatten och sedan kunde vi svänga upp i Ohio River, en bred och ödslig flod där vi hade 2 knops motström. Det roligaste som hände längs denna flod var när vi passerade Metropolis. Alla som kan sin serietidningshistoria vet ju att härifrån kommer Superman. Han finns förstas som staty i staden och dessutom målad på vattentornet.

Vi skulle bara 60 Nm längs Ohio River och förbi en sluss så efter 2 dagar, och ankarnätter, kunde vi svänga in på Cumberland River. Även det en kort sträcka, 30 Nm, så samma eftermiddag slussade vi upp till Lake Barkley. Vår största sluss hitills, 57 fot uppåt!

Här hade vi bokad plats på Green Turtle Bay Marina och Resort där seaQwest skall få ta en liten paus. En av de första saker vi upptäckte var att den mysiga lilla byn, med sina restauranger, var helt torrlagd. "Dry county" som det heter. Det innebär att det är förbjudet att sälja alkohol inom kommunen. Ganska vanligt nere i södern och en kvarleva sedan förbudstiden i USA.

Snart är det Halloween!

Trots det finns det här i Grand Rivers en otroligt populär och välbesökt restaurang. Folk vallfärdar för att äta på Patti´s, där man givetvis inte serverar alkohol. 350 000 måltider säljer man per år, och det i en liten by som inte ens har 350 invånare! Här finns förutom restaurangen en hel trädgård med många olika butiker, bröllopskapell och flera aktiviteter.

Hos Patti´s finns en stor trädgård med butiker m.m.

I sann dubbelmoralisk anda är det givetvis inte förbjudet att dricka alkohol så du kan ta med dig ditt eget till restaurangen eller smysupa hemma bäst du vill. På kommungränsen finns förstas rejäla stormarknader som säljer både det ena och det andra. Man skulle ju kunna tro att ett sådant förbud för med sig positiva saker men så är det inte alltid. Tvärtom har man i USA kunnat konstatera att dessa så kallade torra kommuner har betydligt fler alkoholrelaterade trafikolyckor än de "våta". Främst beroende på att dess invånare måste ge sig iväg längs vägarna för att kunna köpa alkohol! Kentucky är annars hemvist för bourbon, Amerikas svar på whiskey, och i ett torrt county tillverkas Jack Daniels som fått specialtillstånd att sälja små flaskor till turister. Dock inte på söndagar!

En kväll åt vi på "Sugar & Spice" hos en dam som framgångsrikt drivit flera restauranger men nu slagit av på takten till förmån för ett lugnare liv och kontakt med sina gäster. Hon har ett restaurangkök hemma och tar emot små grupper för middag. Just nu var temat oktoberfest och det tyska köket gällde. Mycket trevligt och gott i en udda miljö.

Kapten planerar kvällens meny hos Sugar & Spice

Vi förberedde för att lämna båten här i Green Turtle Bay. Själva skulle vi ha semester och besöka USA:s västkust. Så tidigt på morgonen den 15/10 körde Al & Dawn oss till den lilla flygplatsen i Paducah och vi klev på ett plan till Chicago för vidare färd till San Francisco. Det har inget med vår segling att göra så om den resan berättar vi i ett separat brev.

Sent på kvällen den 26 oktober kom vi tillbaka till seaQwest som visade sig vara strömlös. Batterierna var helt tömda och stendöda. Vår batteriladdare har bränt men vi hade hoppats att sol och vind skulle klara att hålla igång kylan.

Fram med stearinljus och ficklampor. Vatten i dunk. Landström hade vi så att vi kunde starta värmefläkten. På marinakontoret låg vår nya batteriladdare, så nästa dag kunde kapten montera den och till vår förvåning verkar batterierna ha klarat sig!

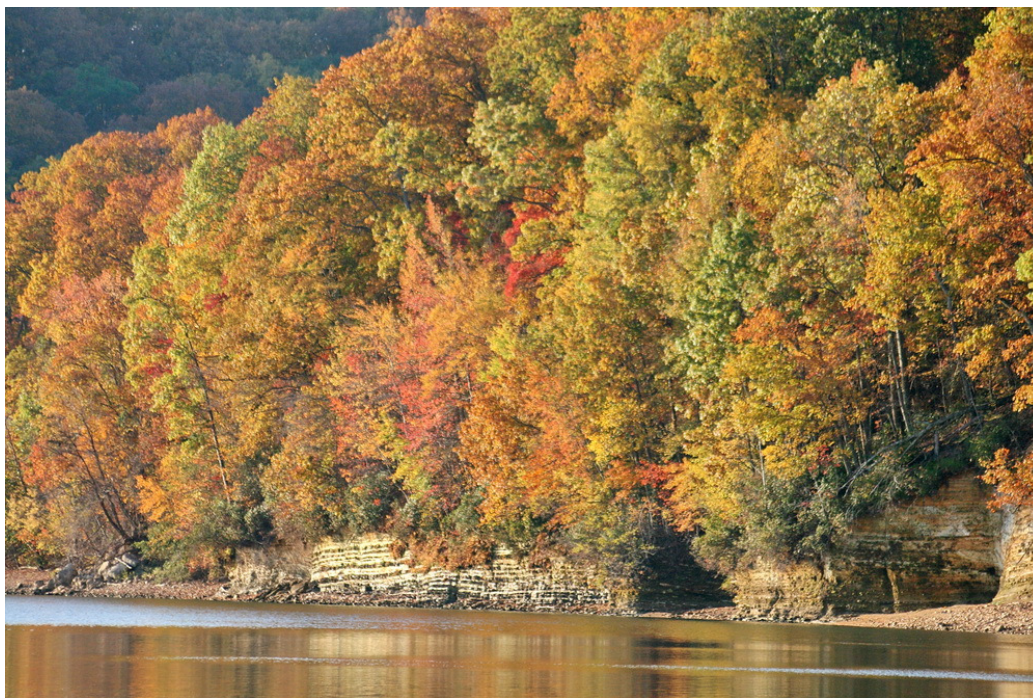
Efter ett par dagars förberedelser med bunkring och tvätt var det dags att ge sig av. Under de nästan 2 veckor som gått har hösten kommit till Kentucky på allvar. På nätterna är det inte mer än några få plusgrader, men det är fortfarande 20 grader i vattnet så när vi vaknar har vi 12-15 grader i båten. Tack och lov för varma täcken och en värmare! Vi har i alla fall inte drabbats av snö, vilket Amerikanska ostkusten gjort, tidigaste snöfallet på 60 år!

När vi går söderut längs Kentucky Lake, som är en uppdämning av Tennessee River, kan vi konstatera att tidigare hade skogen inslag av höstens färger men nu är den höstfärgad med inslag av grönt. 1944 lät man dämna upp Tennessee River och skapade den konstgjorda sjön Kentucky Lake, som är en vattenreservoar. Mängder av gårdar, hus och vägar fick flyttas. Värst drabbades det lilla samhället Birmingham, som idag ligger helt under vatten med sina kvarvarande husgrunder. På många ställen finns fortfarande hela hus under vattenytan.

Det är ödsligt omkring oss. Det är vi, en massa fåglar och en och annan lokal fiskebåt som rör sig. Något enstaka möte varje dag. En klunga hus här och där, några granitklippor, ibland en vit strand men annars bara skog och vatten. Stilla ankarvikar, bedövande vackra morgnar, fullt av natur- och djurupplevelser. En morgon sam ett rådjur i vattnet framför oss, blev skrämmd och vände. När den fick fast mark under fötterna vände den sig om och tittade på oss innan den glatt skuttade vidare. Då känner man sig privilegierad!

Heléne @ seaQwest

Höst längs Kentucky Lake